

Sinä. Merten kulkija, metsien valtiatar. Sinä. Yhtä asiaa en voinut ymmärtää sinussa. Olit yksin! Se sain minut hämmästyttämään aina uudelleen. Kerran mietin että sinussa on jotain vikaa, mutta sitten tulin siihen tulokseen että et vain ole löytänyt jotain.. salaa toivoin että se jotain olisin minä. Siinä sinä seisot aivan edessäni, keskittymisestä ruskeat silmät sirrillään ja viero rypyt otsalla. Olin siinä ihan liikahtamatta jotta et kääntäisi päätäsi ja näkisi minun katsetta, sekalaisen väriseä, kosteita silmiäni. Sinäkin satuit olemaan aivan eri maata kuin kaikki muut! Sinä jonka ajatus kulki omaa polkua, jonka sulavat liikkeet ja ruskeat silmät sulatti minut sanattomaksi. Minutkin jonka suu kävi enemmän kuin olisi tarpeen. Olin aivan hiljaa ja katsoin sinua. Muuta en olisi voinutkaan. Välillämme oli syvä kuilu. Kuilu jonka yli en voinut tulla. Kuilu joka piti ylittää sinun puoleltasi. Sinun jota palvoin kuin kuun pinta auringon jokaista sädettä, kuin pieni kukka joka nousee kohti lämmintä aurinkoa, pakahtuva sydän elämänsä vettä. Se sama vaisto sai minut ääneti huutamaan sinun nimeäsi, itkemään epätoivoani. Minä tarvitsen sinua. Tiesin, että silti en tulisi saamaan. Tiesin että olet yksin, tulet olemaan.. En tiennyt miksi. Teit sen aina niin selväksi. Tarvitsin sinua, mutta tiesin että elämäni liukuu eteenpäin vaikka yritin pidätellä tätä hetkeä mahdollisimman pitkälle. Tätä pientä hetkeä aivan lähelläsi, toivoin että kääntyisit ja sanoisit minulle jotain. Jotain lempeää. Hymyillen niin että hmyisi yltäisi silmiin, silloin voisin päästää irti ja antaa tämän hetken mennä.